

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

på forretningsmæssig basis og uden nogen form for statstilskud. Den tilbyder bibliotekerne at levere bøger fra den løbende bogproduktion i brugsklar stand.

Som vejledning for bibliotekerne ved deres bestillinger udsender Indbindingscentralen til en del af de tilbudte bøger en såkaldt lektøruddtalelse, dvs. en kort redegørelse for bogens indhold og karakter med en vurdering, specielt af dens egnethed for bibliotekerne. Lektørerne er praktiserende bibliotekarer og vurderer naturligvis materialet i forhold til dets betydning for opfyldelsen af folkebibliotekets formål. Dette medfører en kvalitetsvurdering af den pågældende bog, og at lektørerne forholder sig objektivt til bogen.

Det står der i retningslinjerne, men jeg indrømmer, at det naturligvis kan være vanskeligt i praksis. Afgørende er dog ikke den enkelte beslutning om valg af materiale, men den samlede helhed af bibliotekets samlinger, og jeg vil her gerne nævne, at Indbindingscentralen benytter sig af 110 lektører. Derfor er der efter min opfattelse ikke på forhånd grund til at tro, at objektiviteten i lektøruddtalelserne ikke skulle være sikret i fornødent omfang, og efter det, der foreløbig er oplyst, ser jeg derfor ikke nogen begrundelse for at foranstalte en særlig undersøgelse som den af spørgeren nævnte, så meget mere — og det vil jeg gerne stærkt understrege — som det fulde ansvar for bogvalget til et bibliotek ligger, og skal ligge, hos de lokale instanser.

I øvrigt kan jeg oplyse, at der findes en særlig arbejdsgruppe under det af ministeriet nedsatte bogudvalg, der beskæftiger sig med spørgsmålet om bibliotekernes bogvalgsprocedure, og herunder behandler man også Indbindingscentralens og lektøruddtalelsernes indflydelse på bogvalget og bogkøbet.

Johan Nielsen (S):

Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg må indrømme, at svaret forekommer mig noget akademisk: at Indbindingscentralen er privat, men bibliotekerne bliver drevet for skatteydernes penge, ikke sandt? Jeg var glad for det sidste, ministeren sagde, at man overvejede, om man skulle forandre det eller ikke, og jeg vil

gerne understrege, at jeg vil gøre mit til, at man kan komme i gang med det.

Jeg vil også gøre mit til — hvis der ikke kan foranlediges en undersøgelse fra allerhøjeste sted — at få undersøgt, om det er rigtigt, at kristne forfattere er diskrimineret, og hvis kristne forfattere er diskrimineret, så tillader jeg mig fra denne høje talerstol at erindre om, at man i Danmark har en lov imod diskriminering. Der var en teologisk student, der fortalte mig, at han havde været inde på et bibliotek for at få en bog, som han mente burde findes på sådan et bibliotek. Han fandt den ikke, og da han gik hen til bibliotekaren og spurgte, hvordan det kunne være, at han ikke kunne finde denne bog, sagde bibliotekaren til ham: ja men kære ven, vi lever jo i senkapitalismens tid. Det kristne er passé. Sådan nogle bøger fører vi ikke mere. Jeg er en af dem, som er så naive at tro, at dødsrigets porte aldrig nogen sinde skal få overhånd over Herrens menighed.

Lembourn (KF):

Jeg forstår meget vel, at hr. Johan Nielsen har rejst dette spørgsmål om en speciel lektøruddtalelse, i særdeleshed om lektøruddtalelser i almindelighed. Desværre forstår jeg også godt, når ministeren siger, det er en selvejende institution, og at det er svært, men jeg synes dog alligevel, jeg vil give et par oplysninger om sagen, fordi den er ret så grov.

Som ministeren nævnte det, står der i retningslinjerne for lektøruddtalelser, at man skal undlade at afslutte bedømmelsen med et „anbefales“ eller „anbefales ikke“, men overlade det til læseren selv at drage denne slutning ud fra de oplysninger og vurderinger, der er fremlagt i lektøruddtalelsen. Hvis jeg må citere fra den pågældende lektøruddtalelse om Adrian Johansens værk „Ringene breder sig“, nr. 714858. Der står bl. a.: „At forfatteren ikke på disse steder har brugt båndoptager, viser replikkerne fra det totalt individualitetsløse persongalleri med al tydelighed“. Et andet sted: „Mangel på realitet forsøger Adrian Johansen at stive af med primitive bemærkninger“. Og udtalelsen slutter: „Hvor Adrian Johansen står i det stykke, er der ingen grund til at referere, men i stedet for at belemre bogmarkedet med dette burde han alene af medlidenheds-